

Předmluva k českému vydání

Naše stará vlast sahala od Bodamského jezera po východní Karpaty, od Krkonoš po Orjen a na Jadranu od Terstu po Kotor. V českých korunních zemích, které tvořily přibližně 12 % rozlohy celé monarchie, se k roku 1914 nacházelo více než 50 % jejích průmyslových kapacit. Přinejmenším z hospodářského hlediska čekala český národ v podunajském impériu ve 20. století skvělá budoucnost. Výstřely atentátníka Principa, který 28. června 1914 zavraždil v Sarajevu našeho následníka trůnu Františka Ferdinanda a jeho manželku, jako by symbolicky zabily i tyto nadějně české vyhlídky, a nejen české.

V Srbsku je ovšem atentátník stále oslavován jako hrdina. Dřívější pamětní deska na místě činu hlásala, že Gavrilo Princip „na tomto místě vyjádřil svým hrdinským činem odvěkou touhu národů Jugoslávie po svobodě“. Jugoslávský historik Vladimir Dedijer napsal v tomto duchu obsáhlou monografii „Sarajevo 1914“, v níž rozsáhle cituje z Principových dopisů a básní, podrobně se zabývá myšlenkou „vraždy tyрана“ kolující v řadách tehdejší revolučně naladěné bosenské mládeže a rozhodně odmítá, že by za vraždou mohli stát zednáři. Doba, kdy se Srbsko rozloučí s tímto hrdinským mýtem

a přizná se k roli „užitečného idiota“ mocností tehdejší Dohody, je zřejmě přinejmenším stejně vzdálená jako doba, kdy z českých učebnic dějepisu zmizí stížnosti na údajný habsburský útlak i „versailleské“ zkazky o tom, že první světovou válku zavinilo Německo a Rakousko-Uhersko.

Knihla Michaela Hesemanna, kterou český čtenář právě dostává do rukou, přesvědčivě dokládá, že terorista Princip byl pouhým vykonavatelem zednářského rozsudku smrti. Sarajevský atentát je ovšem jen jednou z mnoha kapitol Hesemannovy jedinečné knihy. Autor čtenáře provádí dějinami zednářství, prezentuje zednářskou podstatu Spojených států amerických, seznamuje nás s antropocentrickou a antiklerikální ideologií zednářství i s jeho politickým programem. Popisuje také rituály zednářů a v neposlední řadě i jejich zločiny. K těm nepatří nic menšího, než je podíl na rozpoutání a prodlužování první světové války. Zednáři totiž systematicky blokovali mírové iniciativy papeže a vraždili významné „chcimíry“. Kromě již zmíněného Františka Ferdinanda d'Este jde zejména o Grigorije Jefimoviče Rasputina a francouzského poslance Jeana Jaurèse, kteří zednářskému džihádu proti císařům a papeži tehdy stáli v cestě. Některé informace jsou v českém jazyce publikovány možná vůbec poprvé, protože Michael Hesemann studoval prameny ve vatikánských archívech a našel tam řadu dosud nezveřejněných dokumentů.

Hlavními příčinami první světové války byla jednak snaha anglických lordů (kteří většinou zároveň byli i zednáři) udržet světovou dominanci britského impéria, jednak touha francouzských revanšistů po pomstě za zabrání Alsaska a Lotrinska Německem v roce 1871. Rakousko-Uhersko ani Německo důvod k válce neměly, protože obě císařství byla v té době hospodářsky na vzestupu. Jednoznačnou vinu Británie na rozpoutání a prodlužování první světové války podrobně popsali britští autoři Jim McGregor a Gerry Docherty (viz přebal).

Je však pozoruhodné, že se ve svých knihách vůbec nezmiňují o roli zednářů a vraždě G. J. Rasputina věnují pouhé dvě věty. Předkládaná kniha Michaela Hesemanna jejich práci v těchto otázkách skvělým způsobem doplňuje.

Líčení zednářských zločinů páchaných s banderovským fanatismem možná u nejednoho čtenáře vzbudí smutek nebo rozhořčení. Zároveň ale vyvolá i otázky. Jsou zednáři aktivní i dnes? Provozují svou tajnou stínovou vládu i v naší zemi? Hesemannova kniha, která se soustředí především na historické události v rozmezí let 1717–1918, na tyto otázky odpovědi nedává. Ale leccos si na jejím základě lze domyslet a je také možné čerpat informace i z dalších zdrojů. Zednářům se v rámci první světové války podařilo zničit tři „římská“ impéria. Katolická církev je jimi dnes infiltrována od své samotné hlavy až po redakce katolických novin a časopisů. Avšak zednářský cíl vytvoření „světové republiky“ pod kontrolou amerického velkokapitálu, o kterém se Michael Hesemann v knize několikrát zmiňuje, doposud plně realizován nebyl.

Místa lóžových bratří ve vládách a parlamentech tzv. demokratických států v průběhu 20. století postupně přebírali agenti tajných služeb, přičemž spolupráce s některou tajnou službou příslušnost k lóži nevyklučovala. Zednářství zůstávalo a stále zůstává jedním z prvků tzv. „cizourčení“. Zatímco za první světové války bylo rakousko-uherské císařství rozbité Wilsonovým šidítkem práva na sebeurčení, v dnešní době jsou národní státy zednářskému „novému světovému řádu“ spíše na překážku. „Cizourčení“ je situace, kdy se v parlamentech, vládách a vysokých úřadech nacházejí převážně osoby sloužící někomu jinému než lidu a voličům dané země. Slouží cizím vládám, zednářským lóžím, nejrůznějším zájmovým skupinám, popř. hájí zájmy jistého etnika nebo zájmy bratrstev komunálních kleptománů. Lid (demos) je zastoupen jen menšinově nebo vůbec. Z líčení historie,

ideologie, a politických záměrů zednářů v této knize nakonec můžeme dovést závěr, že tzv. zastupitelská demokracie je ve skutečnosti zednářským podvodem.

V naší zemi se po likvidaci mocenského monopolu dřívější Komunistické strany Československa otevřely rejdu zednářů dveře dokořán. Třeba v první české polistopadové vládě jich sedělo hned několik. Do lóží vstupují zejména mocichtiví a zakomplexovaní lidé, nezřídka intelektuálně průměrní a mravně podprůměrní. Ovšem za účelem vylepšení elitářského profilu zednářství je členství často nabízeno i osobám, které v některém oboru lidské činnosti dosáhli vynikajících výsledků. Také nově zvolení poslanci či senátoři, kteří se zednářstvím doposud nepřišli do kontaktu, se v průběhu výkonu mandátu s nabídkou vstupu do lóží běžně setkávají. Ačkoli se zednáři navenek prezentují jako dobročinný a „krasodušný“ spolek, jejich infiltrační aktivita, tedy dohazování výnosných funkcí a prebend lóžovým bratrům, funguje nerušeně dodnes. V roce 2023 byli např. tři velmi známí čeští zednáři dekorováni nejvyššími státními vyznamenáními.

V českém textu knihy bylo při překladu ve většině případů záměrně vynecháno adjektivum „svobodný“ (Frei-maurer). Příklad přísahy poslušnosti lóži na život a na smrt je totiž dokonalým popřením svobody. A zároveň je taková přísaha u představitelů státní moci jednoznačným a skutečným střetem zájmů. Proti zednářským přísahám nebo závazkům spolupráce s tajnými službami jsou nějaké dotace nebo veřejné zakázky prkotinou. Čestný člověk nebude přísahat věrnost lóži nebo se zavazovat cizí tajné službě a zároveň veřejně skládat služební slib věrnosti ústavě, zemi, zájmům lidu apod.

Jelikož zednáři i nadále zachovávají přísnou mlčenlivost, lze na členství v lóžích nebo alespoň na sympatie k zednářské ideologii usuzovat jen nepřímou, podle určitých indicií. Poskytnete-li např. nějaká

veřejně známá osoba rozhovor, v němž kritizuje institut referenda, lze se domnívat, že dotyčný patří k zednářům nebo že se zednářskou ideologií přinejmenším sympatizuje. Přímá demokracie obchází nejen (infiltrovanou) vládu a sněmovnu, ale obchází logicky i tajné rozhodování v lóžích, proto zednáři referendum nenávidí. Určitou indicií je i používání slovník. Hovoří-li někdo o „řádu věcí“, „lidské civilizaci“, „vymoženostech lidstva“ nebo o „planetě“, vzbuzuje to podezření. Běžný člověk nemá potřebu hodnotit něco z pohledu „lidstva“, zatímco samozvaný zednářský „řádodárce“ takovou potřebu neustále cítí. Podezření vzbuzují i některá slovesa jako „pojmenovat“ či „odpracovat“ popř. některá další slovní spojení.

Lze uzavřít, že pokud by slova demokracie a suverenita měla platit doslovně, pak by „svobodné“ zednářství muselo být postaveno mimo zákon. Členství v lóžích by muselo tvořit skutkovou podstatu trestného činu a shromažďování zednářů by muselo být mařeno s nasazením veškeré dostupné zpravodajské techniky. Pokud tomu tak není a pokud současně v dané zemi není uzákoněn institut referenda, bude takový stát demokratický a suverénní vždy pouze nominálně, nikoli fakticky. Válka samozvaných zednářských elitářů proti trůnu a oltáři tedy v současnosti pokračuje válkou proti obyčejným a slušným lidem, proti jejich podílu na rozhodování o státních a společenských záležitostech.

Pardubice, leden 2026

Pavel Křivka